

Formanden: Rigsdagsmanden for Odense Amts 7de Valgdistrict (C. S. Hansen) har Ordet.

C. S. Hansen: Bevæggrunden til, at jeg har stillet de 2 første Ændringsforslag, har fornemmelig for mig været, at gjøre de Monopoliserede, de Enkelte, som have Fordeel af den tilstaaede Begunstigelse, om fornødent, yderligere bekendte med, at sætte dem yderligere ind i det Forhold, at de ikke længere kunne vente en sliq Begunstigelse. Da Forslaget først kom frem, var det i den Næstsidste Standerforsamling, og jeg understøttede det dengang. Man gik ud fra den Forudsætning, at man derved skulde aabne en directe Handel, som vilde være til Gavn for hele Staten, ved at lette dem, som ønskede at betrede denne Vej; det blev indskrænket til faa Aar, og disse Aar ere nu forløbne. Staten har aarlig tilstodt omtrent 100,000 Rbd. Men ikke alene ere disse Aar forløbne, men der er endog gjort en Lettelse; det hed sig nemlig ved den først tagne Bestemmelse, at de Skibe, som gik ud herfra, og som skulde nyde denne Lettelse, skulde halvt bestyres med Landets Produkter til Udførsel; senere blev det derimod forandret saaledes, at det ikke skulde indskrænke sig til vort Lands Produkter; atter senere, er der ved en provisorisk Bestemmelse blevet givet en Forlængelse af denne Begunstigelse, og nu er der atter foreslaaet, at denne Begunstigelse skulde vedvare til Udgangen af 1851. Man har paaberaabt sig, at det fornemmelig med Hensyn til Slesvigerne ikke var tilraadeligt at have denne Begunstigelse; man har tillige ytret, at under Krigsforholdene var der ikke nydt den fulde Fordeel af disse Bestemmelser, som der var tilsigtet; dette kan jeg nu vel ikke ganske indrømme — det Sidste nemlig — da jeg antager, at Slesvigerne have havt den samme Fordeel i 1848, som de have havt de andre Aar, da Occupationen jo, som bekendt, ophørte inden Efteraaret begyndte 1848. Det er denne Betragtning, som har bevæget mig til at modsætte mig denne yderligere Forlængelse. Man er ofte fra Landbostandens Side kommet frem med Begjæringer om Lettelser i een eller anden Byrde; jeg vil blot nævne Bommenes Affkæffelse, en Byrde, som efter

min Overbeviisning er i høi Grad uretfærdig; paa de fleste Steder har det bestandig i Modsetning til disse Dnsfers Opfyldelse heddet: Staten kan ikke undvære disse Penge, uagtet det er meget smaae Summer, og uagtet de Penge, som indkomme for Stortvedelen fortæres af Bomforpagterne. Jeg havde ogsaa tænkt mig, at man havde kunnet gjort det Forslag under denne Sag, at man kunde nedsætte Remissionen, men naar der skulde tages Hensyn til Slesvigerne, saa finder jeg det ikke passende at prutte. Naar man endelig skal gjøre noget, saa skulde man tilstaae dem den fulde Remission, som hidtil har været tilstaaet, thi ellers er det jo saa godt som at sige, at man vil gjøre Noget for Slesvigerne under disse uheldige Forhold, og i Grunden vil man dog intet gjøre. Med disse saa Ord vil jeg derfor overlade mine Ændringsforslag til Forsamlingens Bedømmelse.

Formanden: Den ærede Forslagsstiller, bibeholder altsaa Forslagene?

C. S. Hansen: Ja!

Tsicherung: Den ærede Forslagsstiller har allerede henledet Opmærksomheden paa, i hvilken nøie Forbindelse dette Lovforslag staaer med Forholdene i Slesvig. Om der ikke var anden Grund til at lade det bestaae paa en ubestemt Tid eller i det Mindste paa en ikke for lang Tid; end at de slesvigiske Forhold kunde ordne sig, inden man i denne Sag tog en Beslutning, saa synes mig, dette var allerede nok. Den ærede Forslagsstiller har sagt, at han ikke var tilbøielig til at prutte, men naar han ikke vil prutte med Pengebeløb, saa synes mig, at han kunde ogsaa lade være at prutte med Tid. Derfor skulde jeg meget opfordre ham til, ikke at foreslaae en mere indskrænkende Tidbestemmelse end den, som allerede forud var foreslaaet af Regjeringen, og dersom den Betragtning kunde formaae ham til at tage Ændringsforslaget tilbage, saa vilde i det Hele taget denne Sags Behandling visseelig vinde, thi vi maae erindre, at Loven jo allerede har faaet en Bekræftelse, og det er kun den sidste Bekræftelse, den skulde faae her. Naar vi for en saa ringe Ting som et Aar mere eller mindre ved en Sag, som i sig selv er forudsat snart at maatte kunne komme